Театърът на живота

Публикувано от **Simonsita** на **02.02.2010, 19.23**

Театърът на живота

/Философско есе/

Ако животът е непрекъснат спектакъл, а ние – участници в него, то кой е зрителят?

(Ф.Бари)

Що е живот? Това е един от вечните философски въпроси, подлежащ на хиляди разсъждения от различните на деня и не само! Пред всеки човек стои тайнството на живота - от къде идваме, какво правим, на къде отиваме?! Разкриеш ли дарбата да си човек, започваш да мислиш, да задаваш въпроси и ето там се появява отговорът на този въпрос, за когото можеш да четеш, да откриеш дори своята истина, но не и да си напълно сигурен. Така животът ни въвлича в своя театър, а режисьорите на постановките - това сме ние!

Не е лесно да си жив, не е лесно да играеш ролята, която все пак ти си избрал, била тя добра или лоша. Според френския виталист Анри Бергсон животът е неудържим порив(elan vital – фр. жизнен порив).По пътя си животът намира и поддържа свой свят, а ние разполагаме със средствата за решаване на задачата живот,но според нашите представи. Режисьори сме на нашия свят, на нашето съществуване. Избираме всеки ден, но дали е правилно, сами не можем да преценим,трябва ни публика, но как да я получим като това отново сме ние.

За да си добър актьор, отлично трябва да играеш своята роля, да се откъснеш от реалния, човечния свят. Често срещано явление! Когато се стараеш да си това, което се очаква от теб, когато на всяка цена искаш да осъществиш мечтите си, когато неусетно ставаш роб на собствените си „ценности", ти неусетно слагаш маската и започваш да играеш. Играеш така сякаш това ще е последната ти битка на земята... Но ако всеки е готов да сложи маската си, светът ще се превърне в едно бездушно пространство, едно студено тяло.Бариерите ще са навсякъде и няма да се интересуваме от носителя на надеждата – Сина Божи, този който наблюдава дали ще преиграем ролята си. Но не!Различието ни запазва като истински герои в своя свят.

Въпреки че сме изправени пред редица трудни житейски пътища, в повечето случаи избираме да играем себе си, защото така избираме духовен мир, избираме да градим своята чиста съвет. Да устоиш пред предизвикателствата с цел да съхраниш себе си изисква силна воля. Но дали само тя ни е нужна? Когато сме се изправили пред избора да поемем пътя на омразата, дори по – негативния път – на бездушието, на безразличието, имаме ли сили да погледнем в себе си и да се запитаме на къде отиваме? Преди да се изправим пред такова решение трябва да сме минали през редица душевни метаморфози, навярно сме изиграли редица „малки" роли, до толкова сме се променили, че възможността да се върнем назад, да погледнем истинските си ценности, ни се струва невъзможна. Джон Максуел е казал: „ Човек трябва да е достатъчно голям, за да признае грешките си, достатъчно умен, за да спечели от тях, и достатъчно силен, за да ги поправи" И пак се връщаме на това до колко сме силни, до колко човек прави равносметка на делата си. Дали тук се прокрадва идеята за заложения в човешкото начало егоизъм или това е обяснението на промяната у всяко живо същество?! Имаме ли жива форма – имаме и промяна. Тя зависи от нас, но като всичко друго, влияние оказват и факторите на средата. Човекът е сложна система от интелект, усещания, емоции и ред други светоусещания. Той има качеството много бързо да реагира на условията, били те на средата или поставяни му от други живи форми. От тук следва и промяната, защото човек е смятан за най – висшето същество на живата материя, но силата е в разума и пак там е слабата му страна. Не съумяваме ли да използваме рационално своето най – голямо предимство, вредим преди всичко на себе си, а и на околните. Променяме се така, както никога не сме и предполагали, че можем. Като поглеждаме емоционално и интелектуално извън обичайния житейски хоризонт, имаме възможността да почувстваме, да преоткрием един по – особен, по – нов смисъл на своя живот. Откриваме , че животът в цялата си същност е един театър. „Всички ние сме герои на сцената на живота" Шекспир. Герои сме, но различието ни като хора идва от факта, че някои избират да играят положителна, отрицателна или пък неутрална роля. Зависи от това какво искаме от живота, на кои въпроси сме си отговорили и до колко се познаваме. Но трудно е да се погледнеш от страни, да откриеш, че освен

твоя истина съществува и друга. Не виждаме окото, с което гледаме, не можем да се взрем в себе си, както се взираме в света, животът е преди всяко познание, той прави себе си.

Аз въздействам само върху моя свят,а той не е светът на другите. „Вселената е машина, създадена от Бог. Природата е гигантски комплекс от сложни машини. Живите машини са по – сложни от неживите. Животните са автомати така, както и човешкото тяло. Само човек е съчетание на машина и дух” Рене Декарт. Съчетанията нерядко се разпадат и когато човек остане в своята същност машина, не може да избяга от ролята си на духовен разрушител. Разумът не е в състояние на „говори” , човек не може да проумее ролята си. Тук се явява проблемът за пътя между животното и Бога. Какво постигаме като сме герои на своя живот – дали успяваме на извървим по – голяма отсечка към съвършенството или оставаме единствено машини? „Човек е въже, опнато между звяра и свръхчовека – въже над пропаст... Великото у човека е това, че той е мост, а не цел.Това, което заслужава обич при него е, че той е преход и залез” Фридрих Ницше. Ако играем положителната роля в нашия свят, ако не я използваме за осъществяване на целите си, бихме запазили моста здрав, дори повече, бихме се запазили върху него. Защото театърът съществува и ние не можем да избягаме от него, въпроса е какъв е жанрът, в който ще „творим”. Не можем и да спрем да си задаваме въпроси, защото така удовлетворяваме човешките си потребности, израстваме в нашия театър, в театъра на другите, защото „Неизследваният живот не си струва да бъде изживян” Сократ.

Powered by
Bukvar.bg
© 2010-2024